

Ikke for slappfisker

«Arbeidsgiverforeningen NAVO produserer for tiden lønnsstatistikk for sykepleiere med stor energi.»

Pressemelding fra *Sykepleierforbundet*

Ingen lykke for lykkepillefirma

«It-ansvarlig Frode Hallingbye i legemiddelfirmaet Eli Lilly Norge AS, er lei av problemene på Nokia 6210-telefoner.

– Vi er ikke blitt lykkeligere med Nokia, sier Hallingbye. Selv representerer han et firma som blant annet produserer lykkepillen Prozac.»

Dagens Næringsliv

Ingen musevisestemming

«En uutholdelig stank fra døde mus holdt på å sette en stopper for julebordet til psykiatrisk dagsenter i Drengestue i Moelv...»

Ringsaker Blad

Bare å legge innpå

«Når kjøttbiten sitter fast i halsen fordi du har glemt å tygge julebordets gleder, er trøsten at sykehusets mage- og tarmavdeling er blitt helgebemannet.»

Fredriksstad Blad

Tilstrekkelig utstyr? – I

«Det eneste Regionsykehuset i Tromsø kan tilby pasienter etter en atomkatastrofe er en hageslange og en liten koffert med måleutstyr.»

Nordlys

Tilstrekkelig utstyr? – II

«Amerikanerne erfarte nylig at høyteknologisk forsvar ikke nødvendigvis løser alle problemer. Dette burde imidlertid ikke få RiTø til å trekke den konklusjon at en koffert og en hageslange er god nok atomberedskap.»

Minileder i *Nordlys*

Grunn til sinne

«Men er det noe som gjør meg sint, så er det leger som får panikk når personer i tenårene ser ut til å kunne vokse seg over to meter.»

Petur Karl Gudmundsson, 218 cm høy, basketballspiller, til *Laagendalsposten*

Legestatistikk

«– Har du hørt det? Hver sjettede lege i landet er utlending.

– Det er vel ikke noe. Har du hørt at hver sjettede vaskehjelp i landet er en utenlandsk lege?»

Hallo i uken, *NRK P2*

Altfor glad i mannen?

«En ung enke i Sydney har fått asken etter mannen sin sydd inn i brystimplantatene sine, slik at han fortsatt er nær hennes hjerte.»

The Sun

Ein effektiv metode

«Lokkar legar som ønskjer å skyte.»

Bladet Firda – om Hyllestad kommune

Lyse tider for urologien?

«Helseregion Vest held på med sitt, på sin måte. Det nye no er at stort sett eldre menn – Per Ytrehus, Kjell Opseth og Kristoffer Skjolden – skal styre noko som heiter Helse Førde HF (!). Den urologiske greinspesialiteten kan rekne med rammevilkår som aldri før.»

Leiar i avisa *Ytre Sogn*, Høyanger

Humoristiske opplevelser fra legelivet publiseres anonymt, men sendes inn med navn og adresse. Rett til å redigere historiene forbeholdes.

Adresse: *HumorRedaktøren, Tidsskrift for Den norske lægeforening, Postboks 1152 Sentrum, 0107 Oslo. Telefaks 23 01 52 90. E-post: stein.tyrdal@ulleval.no*

Utrykning til Hælvet

En januartermiddag på kontoret kom det inn en lapp om en mann som lå hjemme med et veldig stygt bein og trengte legetilsyn. Jeg ringte naboen som hadde varslet og bad om nærmere stedsangivelse. Naboen spurte meg: «Er du godt kjent oppi Hælvet?» Nølende svarte jeg at der hadde jeg nok ikke vært ennå. Etter en vag stedsangivelse fra naboen, besluttet jeg å ta drosje.

Drosjesjåføren kjente til adressen. Med et jovialt smil betrygget han meg med at det var ingen sak, han bodde faktisk oppi der selv. Med en underlig fornemmelse ble jeg kjørt oppover med svinger hit og dit.

I tussmørke stoppet vi foran en gammel tømmerstue som lå uten lys eller tegn til liv. Jeg banket på, men ingen svarte. Naboen kom tulsende og kunne opplyse om at Nils pleide å gå tidlig til sengs. Jeg banket på et

vindu og ropte, men ingen respons, til tross for et volum som etter hvert skulle kunne vekke opp selv de halvdøde.

Dette så dystert ut, jeg besluttet å ringe politiet for hjelp til å komme inn, men nei, de var opptatt med en trailervelt, så jeg måtte klare meg selv, men fikk deres velsignelse på å bryte meg inn. Det trøstet meg noe. Nabo og drosjesjåfør stod hutrende ved døren i januarkulden og ventet på innspill. De var meget skeptiske til å bryte opp døren, og overløt til doktoren å finne på noe annet.

På vestsiden av huset der muren var høy, men med en smal kant man kunne stå på, var det et lite vindu som jeg kunne åle meg inn gjennom. Drosjesjåføren av slo bestemt min oppfordring om å vise seg som redningsmann og klaget over vonde skuldre da jeg antydte at det ville være lettere hvis jeg kunne stå på skuldrene hans. Så jeg måtte klore meg til murkanten og klarte å nå vinduet. Jeg ålte meg gjennom vinduet med nesen først og landet på en trappeavsats. Skjelvende famlet jeg meg ned og fant lysbryteren. Lyset falt da inn på kjøkkengulvet der en oppslått kjellerlem stod og gapte. Der nedi ligger han sikkert, tenkte jeg, og etter å ha sluppet inn mine hjel-

pere, lette vi oss videre frem, men ingen var i kjelleren.

Men i stuen lå han – på sofaen inntullet i masse skinn og pledd. Han var våken og ganske fornøyd. Da jeg fikk presentert meg og spurt hvorfor han ikke hadde gitt livstegn, sa han bare: «Å, je har da hørt dekk har drivi på.» Beinets var stygt, men det bekymret han ikke det minste: «Je, datt på holka i kakulinna (mildvær før jul), du skjønne blodet er røti og det er itt'no å gjöra no mæ.» Jeg la inn det jeg hadde igjen av medisinsk tyngde og autoritet på en innleggelse dagen etter.

Han var en ukes tid ved sykehuset og de undersøkte ham på kryss og tvers, etter DVT, AV-shunter og sjeldne blodsykdommer. Det endte opp med diagnosen lett leversvikt og økt blødningstendens. Han hadde vel varmet seg på det sterke i ny og ne og kanskje litt ellers også. Han fikk helt rett, det var ikke noe å gjøre noe med.

– *Ingrid*

Ha en varm aften.

– *Stein Tyrdal, HumorRedaktør*